Через скельце неба золочене
Задивилась ластівка на мене.
Крила опустила, і тріпоче.
Я давала хліба їй. Не хоче.

Лиш голівка схилиться печально.
Й знову профіль пташечки овальний,
На краєчку, на вершечку долі –
На зеленій гілочці тополі.

Від людини нікуди подіться.
Ніби ж звикла врешті. А боїться.
Ледве чути: не співає – тенька.
Що тут дивуватися – маленька.

Носиться з холодними вітрами
В небесах, завішаних дротами.
Що їй треба? Крихту, чи зернину?
До гнізда тоненьку соломину?

Дивиться, мов хоче розказати:
Душно, мені треба відлітати.
Важко і з тобою, і без тебе.
…Порошинка в оці. І у небі.

Поведи рукою – і зітреться…
Тільки мені іноді здається:
Ця душа, безпомічна, крилата,
Найдорожче, чим земля багата.

Наталя Дзюбенко-Мейс